

Sempre m'han emocionat les històries de dones valentes i lluitadores; potser perquè he viscut envoltada d'elles i potser també, per això, he après d'elles i he sabut superar coses dolentes en moments de feblesa. Dones que han cosit els seus camins i, en algun moment, s'han creuat amb el meu. Dones que han hagut de lluitar el doble pel simple fet de ser dona i demostrar que poden fer qualsevol cosa. Per això, aquest projecte pretén ser un homenatge a totes elles i a la resta de camins que ja han cosit altres dones. Tot i que encara queden molts camins per cosir, estic segura que, a poc a poc, els hi anirem cosint.

El fil està present en totes i cadascuna de les obres *Camins filats*, com estava present en la vida de totes les dones de les antigues generacions. No hi havia dona que no sabera cosir i moltes d'elles feien aquesta activitat en grup. El fil és, per tant, un denominador comú en elles i serà el protagonista mitjançant el qual l'espectador podrà reflexionar sobre el paper que han tingut les dones creant roba per guanyar-se la vida, així com en el fet que elles han estat silenciades mentre els grans homes de les firmes de moda han guanyat tots els mèrits i tot el reconeixement.

Per a la instal·lació *Or encotillat* vaig seleccionar dues frases que la Secció Femenina de la Falange Espanyola i de la JONS va publicar en 1958 sota una sèrie de "principis a no oblidar" per a la preparació de la dona al matrimoni. Entre ells es podia llegir "Minimitza el soroll" i "Sigues obedient i no et queixes". A partir d'aquestes dues frases, que anul·len i releguen a la dona a un segon pla i on passa a no tindre ni veu ni vot, es desenvolupa aquesta obra. No eren aquestes, unes frases puntuals, sinó un discurs continu que ocupava tota la quotidianitat i que va aconseguir condicionar la identitat femenina. La imposició es reflectia en el corporal, en l'expressiu. El silenci anava més enllà de l'absència de paraules.

Van ser molts anys en què es va intentar encotillar a la dona i bandejar-la a la vida de la llar. Éssers capaços de donar vida que van quedar en l'ombra més absoluta. Dones conformes i dòcils.

El bust de la dona està representat en or, simbolitzant que totes elles són capaces de brillar tant com aquest preuat metall. Al seu torn, la cotilla, peça que buscava modelar el cos de la dona i que es considera peça per excel·lència de l'opressió, apareix en aquesta obra realitzat amb llana merina gruixuda sent encara més irritant. El color utilitzat és el roig, que sempre s'ha associat al femení, però també a la passió i al dolor. Els tirants de la cotilla que se subjecten al bust, es mostren brodats amb les dues frases anteriorment esmentades, també en color roig.